

Sygn. akt I CSK 200/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko T. - sp. z o.o. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 379/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka A. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie wydanego w dniu 27 listopada 2014 r. w sprawie przeciwko T. Spółce z o.o. w K. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżąca wskazała, że w związku z niniejszą sprawą istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 647¹ § 2 k.c. w zw. z art. 60 k.c. co do kwestii, czy wskazane przepisy prawa pozwalają na przeprowadzenie dowodu (poza dowodem z doręzonego dokumentu) w zakresie uzyskania wiedzy przez inwestora o należnym podwykonawcy wynagrodzeniu, co statuuje odpowiedzialność solidarną inwestora i generalnego wykonawcy. Ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 647¹ § 2 k.c. w zw. 60 k.c., tj.: „czy zapis w umowie pomiędzy inwestorem i generalnym wykonawcą o zakazie zlecania prac budowlanych podwykonawcom może stanowić podstawę ochrony prawnej inwestora i zwalnia go od odpowiedzialności solidarnej, w sytuacji gdy nie podjął żadnych działań w związku z posiadaną wiedzą o wykonywanych pracach przez podwykonawców, a zwłaszcza nie wyraził nawet jednorazowo sprzeciwu w zakresie wykonywanych prac?; czy takie działanie (zaniechanie) inwestora jest objęte ochroną prawną?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Zagadnienie tzw. zgody czynnej inwestora na zawarcie umowy z podwykonawcą nie jest zagadnieniem nowym i dotąd nierozstrzygniętym w orzecznictwie. Wielokrotnie było ono przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008 nr 11, poz. 121; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2008 r., IV CSK 323/08, niepubl.; z dnia 3 października 2008 r., I CZK 123/08, niepubl.; z dnia 6 października 2010 r., II CZK 210/0, OSNC 2011 nr 5 poz. 59). Ponadto odnosząc się do przedstawionego w skardze kasacyjnej zagadnienia, podkreślić należy, że w każdym przypadku o ocenie, czy inwestor wyraził zgodę na zawarcie umowy z dalszym wykonawcą, przesadzają okoliczności faktyczne konkretnej sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

W związku z podnoszonymi wątpliwościami dotyczącymi wykładni art. 647¹ § 2 k.c. w zw. z art. 60 k.c. trzeba uwzględnić, iż w pisemnych motywach Sąd nie ograniczył w żaden sposób możliwości dowodzenia wiedzy inwestora o należnym podwykonawcy wynagrodzeniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 12 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490. zm.: Dz.U. z 2015 r. poz. 617).